

selv havde været til Stede, være ganske klar over, at man i Paris ikke sagde, at den simple Majoritet afgør Sagen, men sagde noget helt andet. I øvrigt kunde jeg fristes til at minde om, at ogsaa den høje Regerings egne Udtalelser til Fredskonferencen igennem den danske Gesandt synes at pege i anden Retning, thi i den Note, som den 17. Maj tilstilledes Fredskonferencens Præsident, blev udtrykkelig udtalt om 2den Zone, at „naar Danmark forøges indtil den Grænse, der løber langs med 2det Afsnit, vil det vedblivende være et Land med en ensartet Befolkning“. Endvidere udtales det: „De to Omraader eller Afsnit, i hvilke Danmarks og det danske Slesvigs Repræsentanter havde anmodet den høje Konference om at foranledige en Folkeafstemning, omfatter hele den Del af Slesvig, som i 1867, forinden det preussiske Undertrykkelsessystem var blevet fæstnet, havde stemt dansk ved de tyske Valg. Skønt Danskheden har mistet Omraade siden 1867, bestaar der dog ogsaa endnu i det 2det Afsnit stærke danske Sympatier“. Dette at skille dem fra hinanden, at sætte en Grænse med tysk Sindelag til den ene Side og dansk til den anden er en fuldkommen Umulighed.

Naar nu den højtærede Statsminister har talt om, at vi skal bare ganske roligt vente og se, hvad den internationale Kommission beslutter, at vi skal vente til den Tid, da der foreligger en dragen Grænse, og at man saa kan forelægge dette for den danske Rigsdag og ved Folkeafstemning for det danske Folk, turde dette alligevel være en ikke helt praktisk Behandling af Spørgsmaalet, ikke svare helt til de virkelige Forhold. Jeg er enig med Statsministeren i, at vi fra dansk Side maa have vore Ønsker, vor Opfattelse af Sagen, som vi under visse Forhold kunde ønske at gøre gældende, og det er netop dette, som gør, at man spørger om, hvilken Opfattelse, hvilken Indflydelse den høje Regering vil gøre gældende paa det afgørende Tidspunkt. Jeg maa i denne Sammenhæng, da der er Uenighed imellem Statsministeren og mig om, hvor det afgørende Tidspunkt er, maaske have Lov til at tage et Vidne udenfor Danmarks Grænser, og jeg vil da citere, hvad Rigskansler Bauer sagde i Tønder den 5. November. Han udtalte: „Es wird wesentlich von der dänischen Regierung abhängen, wie das Abstimmungsergebnis später ausgelegt wird, und zu welchen Entscheidungen die internationale Kommission kommen soll“. Jeg skal oversætte det paa Dansk: „Det vil væsentlig afhænge af den danske Regering, hvorledes Afstemningsresultatet senere vil

blive udlagt, og til hvilke Afgørelser den internationale Kommission skal komme“. Jeg forstaaer, at Rigskansler Bauer herved har tænkt paa, at naar Afstemningen har fundet Sted, vil den internationale Kommission, inden den træffer sin endelige Bestemmelse, forvisse sig om, at den ikke faaar, om jeg saa maa sige, Grænsen kastet i Hovedet igen. Der kommer altsaa et Tidspunkt forud for en Forelæggelse for Rigsdagen, forud for en Folkeafstemning, hvor den danske Regerings Opfattelse, dens Indflydelse og dens Mening om dette Spørgsmaal kommer til at spille den allerstørste Rolle. Jeg forstaaer efter det, den højtærede Statsminister nu har udtalt, at uanset, hvad der ellers maatte være Tilfældet, vil den højtærede Statsminister opfatte 53 pCt. tyske Stemmer i Flensborg mod 47 pCt. danske, uanset hvilke andre Hensyn der kan tages til Stemmernes Kvalitet og Art, til vor historiske Ret eller til Muligheden for Flensborgs fremtidige Danskhed, som Grundlag for at afvise Flensborg. Saaledes forstaaer jeg de Udtalelser, der er kommet fra den højtærede Statsminister her i Dag. Jeg beklager i høj Grad, hvis Statsministeren ikke er i Stand til at nægte, at dette er Regeringens Opfattelse.

Statsministeren (Zahle): Det ærede Medlem har ingen Grund til nogen Beklagelse, thi det, han fastslaaer som Resultat af mine Udtalelser, er ikke rigtigt. Men naar man ikke underkender, at Flensborg var en dansk By med 53 pCt. af Stemmerne i 1867, kan man heller ikke helt frakende et Antal af 53 pCt. tyske Stemmer, hvis de skulde komme i Flensborg nu, enhver Betydning. Saa hvis man siger, at man aldeles ubetinget skal have Flensborg, selv om et saadant Stemmetal blev afgivet der, staaer man ikke længere paa Fredstraktatens Grund. Det, som det kommer an paa, er Sindelaget. (Munterhed.) Det, som det kommer an paa, er det Sindelag, de Mennesker har, som lever der. Det vil de Herrer erindre fra det lukkede Møde i Oktober Maaned 1918 som en Udtalelse, der fremkom fra en Mand, som de ellers plejer at vise stor Agtelse, ogsaa nogle af dem, som smiler her i Dag. Jeg henholder mig til den Udtalelse, jeg slutter mig fuldstændig til den, og jeg er ogsaa overbevist om, at hele det danske Folk staaer paa det Grundlag. Det ønsker de danske Slesvigere tilbage til Danmark, men ogsaa saa vidt muligt kun de danske.

Procenter ved Afstemningen kan jeg ikke give mig til at diskutere her. Det,